

Այս Մեծ Պահոց նախասեմին, թող մեր Հայրերուն Աստուածը անմար պահէ երախտագիտութեան զգացումը մեր նոր սերունդի երիտասարդներու սիրտերուն մէջ, եւ անոնց տայ գիտակցութիւնը՝ աղօթքի արժէքին, բայց ո՛չ անձնական աղօթքին, այլ Առաքեալին իսկ բառերով, «Հաւատացեալներ միշտ պարտին աղօթել իրար համար» այժմ եւ միշտ եւ յաւիտեանս, յաւիտենից. ամէն:

ՄԵԾԵՐԸ ԱՍՏՈՒԾՈՅ ԵՒ ԱՍՏՈՒԱԾԱՇՈՒՆՉԻ ՄԱՍԻՆ

Ես կ'ուզէի միշտ յիշել Պօղոս առաքեալի խօսքերը. «Այս աշխարհը վայելողները թող չվայելողներուն պէս ըլլան, որովհետեւ այս աշխարհը անցողական է» (Ա. Կորն. 7:31):

ԱՆՏՐԷ ՄԱՐԻ ԱՄՓԵՐ

Թող «չափէն աւելի» խելացի մարդիկ շարունակեն վիճիլ աստուածաշնչային իրողութիւններու արժանահաւատութեան շուրջ. համաշխարհային պատմութիւնը վաղուց անտի լուծած է այդ հարցը: Պատմութիւնը բազմիցս հաստատած է, որ չի կրնար «հէք-իաթ» ըլլալ ա՛յն՝ ինչը որ կործանած է կուռքերը եւ ստիպած երկրագունդի ժողովուրդներուն երեսնիվայր իյնալ Աստուծոյ եւ Քրիստոսի՝ Գողգոթայի զոհին առաջ: Զի՛ կրնար «առակ» ըլլալ ա՛յն՝ ինչ որ միշտ սերմանած է եւ տակաւին կը շարունակէ աշխարհի բոլոր մարդոց մէջ սերմանել ճշմարտութիւն, Ազատութիւն եւ Սէր: Զի՛ կրնար «առասպել» ըլլալ ա՛յն՝ ինչ որ կը կործանէ «խաւարի գործերը» եւ մարդոց կը բերէ «կեանքի խօսք եւ լոյս»: Զի՛ կրնար «մտացածին» ըլլալ ա՛յն՝ ինչ անթիւ-անհամար մեռած մեղաւորները ազատած է արատներէն, բերած է խաղաղութիւն անոնց հոգիներուն, տրտմածներուն՝ մխիթարութիւն եւ յուսահատածներուն՝ յոյս:

ՀԱՆՍ ՔՐԻՍՏԻԱՆ ԱՆՏԷՐՍԸՆ

Յոհան Սեպաստիւրն Պախ ամէն նոր ստեղծագործութիւն կը սկսէր Աստուծոյ օրհնութիւնը խնդրելով եւ կը վերջացնէր գոհութեան աղօթքով: Պախ հարուստ գրադարան ունէր: Ան մշտապէս կ'ուսումնասիրէր Աստուածաշունչը եւ յաճախ լուսանցքներու մէջ այսպիսի գրառումներ կ'ընէր. «Այս բաժինը Աստուածահաճոյ երաժշտութեան հիմք կրնայ դառնալ»:

Պախ շատ կը սիրէր Հին Կտակարանեան այն դրուագները, որոնց մէջ կը նրկարագրուէին Աստուծոյ փառաբանութեան հանդիսութիւնները Տաճարին մէջ: Ան կը գրէ.

«Աստուած միշտ կու գայ Իր մեծութեան ողջ լիութեամբ, երբ կը հնչէ զինք փառաբանող երաժշտութիւնը»: